

[Jørgen Gram.]

med til at øge vanskelighederne. Men vi har jo tilsagn fra vore allierede om at blive hørt før fredsslutning, og nu er det yderste frist. Regeringen har ansvaret og føringen, og det er Danmarks og Sydslesvigs kår ud i fremtiden, det gælder.

Bøgholm: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gik med megen voldsomhed imod en tysk genoprustning. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, om denne voldsomme modstand mod tysk genoprustning kun gælder dér, hvor kommunismen ikke har magten, eller om den gælder overalt i Tyskland.

I den højtærede udenrigsministers tale var der overordentlig meget, jeg fuldtud kan tilslutte mig. Det gælder ikke blot den almindelige ånd, der gik gennem talen, men også de fleste enkeltheder i talen. Jeg vil dog gerne have lov til at sige til den højtærede udenrigsminister, at det forekommer mig, at ministeren ikke drog konklusionerne af sine egne præmisser. Den højtærede udenrigsminister erklærede om Londonkonferencen, at den syntes at kunne blive af skelsættende betydning. Ministeren mener hermed i retning af at sikre freden, og da er det ligetil, at der må overordentlig stærke argumenter til, for at Danmark ikke skulle være med, men ministeren fortsatte, at regeringen finder, der er mere, der taler imod end for en dansk tiltræden.

Såvidt jeg hørte, var der i ministerens redegørelse kun to argumenter, der efter ministerens opfattelse talte imod, at Danmark skulle gå med. Ministeren sagde, at det stod uklart, i hvilken retning Den vesteuropæiske Union ville udvikle sig, og at man kunne frygte en forskydning af tyngdepunktet bort fra NATO. For mig at se er dette en mistillid, som der ikke er nogen som helst begrundelse for, og frygter man virkelig, at tyngdepunktet skulle blive lagt bort fra NATO, vil det dog næppe være ministerens opfattelse, at den omstændighed, at Danmark og Norge holder sig borte, skulle virke til at forhindre, at tyngdepunktet blev forlagt.

Hvad angår viljen til et samarbejde med USA og Canada, kan der ikke være nogen tvivl om, at en sådan vilje er tilstede i denne sal hos alle demokratiske partier og på samme måde hos alle demokratiske partier

udover Europa. Man må her også have lov til at henlede ministerens opmærksomhed på, at der overhovedet ikke var nogen magt, der stærkere end Amerikas Forenede Stater gik ind for en Europahær og anmodede England om at gøre alt, hvad der stod i dets magt, for at slutte op omkring anstrettelserne for at skabe en Europahær, men vestunionen, som vi nu står overfor, er jo netop erstatningsløsningen for en Europahær. Forholdet er da også det ganske naturlige, at den amerikanske udenrigsminister før og under Londonkonferencen på afgørende måde har været med til at skabe muligheden for at gennemføre aftalerne fra London.

De, der ikke ønsker et dansk-norsk medlemskab i den nye organisation, bør huske på, at Europas sydflanke ikke blot bliver dækket af NATO, men at den græsk-tyrkisk-jugoslaviske pagt, som af udenrigsministeren med rette blev omtalt som en fredsbevarende faktor, indgår i det sikkerhedssystem, der dækker Europa, og tvivl kan der heller ikke være om, at vestunionen, når den, forhåbentlig om kort tid, bliver en kendsgerning, vil indtage sin naturlige plads side om side med den sydlige union i det system, der sikrer det vestlige Europa mod den fare, som truer vort demokrati og hele vor kultur. Men når man tillægger vestunionen den betydning, som regeringen gør og med rette, kan jeg ikke se, at det kan være udenrigspolitiske grunde, der har fået den danske regering til at give afkald på at være med til at præge afgørelsen. Det ville dog have været naturligt, om man fra dansk side havde ønsket at være med til at føre de danske synspunkter frem under selve forhandlingerne om den kommende pagt, men måske var forholdet det, at man af indenrigspolitiske grunde ikke var i stand til at gøre det.

Det, der vil komme til afgørelse indenfor den nye pagt, er jo selve de fundamentale problemer også for dansk udenrigspolitik. Det er kontrollen med de tyske rustninger. Er regeringen ikke af den opfattelse, at et dansk medarbejderskab på dette område ville være ønskeligt og rimeligt? Det er, som det er fremhævet fra mange sider, spørgsmålet om Sydslesvig. Det har været mig en glæde at høre den tilslutning, der fra alle demokratiske sider i denne sal er